

УДК 347.954:351.82(477)
DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2023.1.61>

М. Ю. Сокол

викладач Чернігівського інституту інформації, бізнесу і права

ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ПРИМУСОВОГО ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ В УКРАЇНІ

У статті здійснено комплексне дослідження інституційного забезпечення реалізації державної політики у сфері примусового виконання судових рішень в Україні. Проаналізовано основні структурні елементи системи виконання рішень судів, її правові засади, організаційні механізми, а також взаємодію між суб'єктами, задіяними в цьому процесі. Особливу увагу приділено етапам реформування органів державної виконавчої служби, запровадженням інновацій, таким як діджиталізація виконавчого провадження та створення Єдиного реєстру боржників. Окреслено ключові проблеми, що стримують ефективність функціонування системи: низький рівень виконання судових рішень, недостатня професійна підготовка виконавців, обмежений доступ до інформації про боржників, слабка координація між установами, а також низька мотивація працівників державної виконавчої служби. Проаналізовано приклади позитивної практики міжвідомчої взаємодії, зокрема співпраці виконавців з поліцією, банківськими установами та іншими органами влади. Обґрунтовано необхідність посилення інституційної спроможності органів примусового виконання рішень шляхом удосконалення законодавства, запровадження системи ключових показників ефективності (KPI), розвитку цифрових сервісів та створення міжвідомчих координаційних механізмів. У статті надано конкретні пропозиції щодо вдосконалення державної політики у цій сфері, спрямовані на підвищення рівня правозастосування, забезпечення принципу невідворотності виконання судових актів, а також зміцнення довіри громадян до судової та виконавчої влади. Розглядається вплив політичних та соціальних чинників на ефективність реалізації державної політики у сфері виконання судових рішень. Акцент зроблено на взаємозв'язку між стабільністю політичної системи, рівнем довіри до органів влади та спроможністю держави гарантувати виконання судових актів. Визначено, що недостатня політична воля, нестабільність законодавчого поля, а також слабка інституційна культура є перешкодами на шляху до формування ефективної та відповідальної системи примусового виконання рішень.

Ключові слова: виконавче провадження, примусове виконання рішень, інституційне забезпечення, державна політика, судові рішення, державна виконавча служба, правова система, міжвідомча взаємодія, діджиталізація, реформування.

Постановка проблеми. У сучасному українському суспільстві проблема ефективного виконання судових рішень набуває особливої актуальності, оскільки вона безпосередньо впливає на реалізацію принципу верховенства права, захист прав і свобод громадян, забезпечення законності та правопорядку. Незважаючи на проголошення на законодавчому рівні обов'язковості виконання судових рішень, реальна практика свідчить про значну кількість випадків їх невиконання або умисного затягування процедур, що

підриває довіру громадян до судової системи та держави загалом. Низький рівень фактичного виконання рішень судів є не лише юридичною, але й комплексною соціально-економічною та управлінською проблемою, яка виявляє слабкість інституцій державної влади, недосконалість механізмів міжвідомчої взаємодії, корупційні ризики та кадровий дефіцит у сфері державної виконавчої служби. Крім того, відсутність чіткого контролю за діями виконавців, обмежені повноваження щодо розшуку майна боржників, а також брак

належного технічного та фінансового забезпечення призводять до системного характеру проблеми. Особливої уваги потребує питання інституційного забезпечення реалізації державної політики у сфері виконання судових рішень, яке охоплює сукупність організаційних, правових, кадрових, матеріальних та технологічних компонентів, необхідних для ефективного функціонування виконавчого механізму. Наявні дослідження свідчать про фрагментарність реформ у цій сфері, що, хоча й принесли певні позитивні результати, не усунули ключових структурних проблем. Таким чином, існує об'єктивна потреба у глибокому науковому аналізі інституційних передумов, проблем і перспектив реалізації державної політики у сфері примусового виконання судових рішень, з метою вироблення ефективних управлінських рішень, удосконалення нормативно-правової бази та посилення інституційної спроможності виконавчої системи в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика примусового виконання судових рішень в Україні розглядалася в працях багатьох науковців, зокрема у контексті правової природи виконавчого провадження, інституційного устрою системи виконання, ефективності державного управління та практичних аспектів функціонування виконавчої служби. Так, Калінін Р.С. визначає виконавче провадження як окрему галузь, що має чітку правову самостійність у системі права України, підкреслюючи його значення як завершальної стадії реалізації судового захисту прав [1]. Дослідження Рудніцької Р.М. та Сидорчук О.Г. присвячене механізмам державного управління та принципам їх функціонування, що є важливими для розуміння інституційної основи реалізації державної політики у сфері виконання судових рішень [2]. Миرونюк Р.В. у своєму дослідженні аналізує етапи реформування органів виконання судових рішень в Україні, акцентуючи на нормативно-правових змінах та організаційних трансформаціях, що відбулися у 2016–2022 роках. Автор наголошує на впровадженні нових цифрових інструментів, однак вказує на збереження низки системних проблем [3].

Важливим є також внесок Ковбаса І.В. і Крайнього П.І., які розглядають проблеми застосування примусових заходів у виконавчому провадженні та пропонують шляхи підвищення ефективності цієї діяльності [4]. Публікація Студенникова С. висвітлює ситуацію з невиконанням судових рішень як системну проблему, яка має глибокі соціально-економічні корені. Автор відзначає, що в Україні боргова криза набуває хронічного характеру, і це серйозно підриває довіру до правосуддя [5]. Окрему увагу приділяє проблемі політичної стабільності Кравчук О.Ю., яка розглядає політичну безпеку як умову реалізації ефективної державної політики та зміцнення демократичних інститутів [6]. Значний внесок у теоретико-правове осмислення системи виконання судових рішень зробила Крупнова Л.В., яка у своїй докторській дисертації систематизувала чинники, що впливають на результативність виконавчого провадження, та окреслила напрями його реформування [7]. Нарешті, Сергієнко Н. проаналізувала питання взаємодії виконавців з працівниками поліції під час виконання судових рішень, наголошуючи на необхідності чіткого нормативного регулювання та спільної тактичної підготовки [8].

Таким чином, наявні дослідження охоплюють широкий спектр аспектів теми, однак вимагають подальшої систематизації та комплексного аналізу інституційного забезпечення як окремого об'єкта дослідження в контексті реалізації державної політики у сфері виконання судових рішень.

Метою статті є здійснення комплексного аналізу інституційного забезпечення реалізації державної політики у сфері примусового виконання судових рішень в Україні, виявлення основних проблем та бар'єрів, що перешкоджають ефективному функціонуванню виконавчої системи, а також формулювання практичних пропозицій щодо вдосконалення організаційно-правових механізмів, підвищення ефективності взаємодії між суб'єктами системи та зміцнення інституційної спроможності держави в цьому напрямі.

Виклад основного матеріалу. Інституційне забезпечення реалізації держав-

ної політики у сфері примусового виконання судових рішень охоплює сукупність правових, організаційних, кадрових і матеріально-технічних компонентів, які забезпечують ефективне функціонування виконавчої системи в державі. Теоретико-правовий аналіз цього питання базується на понятті «виконавче провадження» як завершальної стадії процесуального механізму захисту прав, свобод та законних інтересів фізичних та юридичних осіб. За визначенням Калініна Р.С., виконавче провадження має чітко окреслену правову природу, є невід'ємною складовою правової системи держави та виконує важливу функцію правозастосування, що гарантує реалізацію рішень органів судової влади [1].

З точки зору загальнотеоретичних засад державного управління, інституційне забезпечення є реалізацією функціонального зв'язку між інституціями (державними органами) та політичними рішеннями, прийнятими в рамках реалізації державної політики. Рудніцька Р.М. та Сидорчук О.Г. підкреслюють, що ефективне функціонування таких механізмів залежить від чіткого розподілу повноважень, прозорості процедур, адміністративної відповідальності посадових осіб та наявності належного правового інструментарію [2].

Правову основу інституційного забезпечення становлять Конституція України, Закон України «Про виконавче провадження», Закон України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень», Кодекс адміністративного судочинства України, а також підзаконні нормативно-правові акти Міністерства юстиції, які регламентують практичні аспекти виконання рішень. Важливим аспектом є також міжнародно-правовий контекст, зокрема стандарти Ради Європи, які вимагають від держав-членів забезпечення ефективного механізму виконання судових рішень як складової доступу до правосуддя.

Інституційна система виконавчого провадження в Україні включає такі ключові суб'єкти: державних та приватних виконавців, Міністерство юстиції України (як центральний орган виконавчої влади,

що формує політику у відповідній сфері), територіальні органи виконавчої служби, суди, Національну поліцію, банки, органи місцевого самоврядування. Залежно від їхньої компетенції, кожен із цих суб'єктів виконує певну функцію, що в сукупності формує складну систему інституційної взаємодії.

Особливу увагу слід приділити принципам, на яких ґрунтується правове регулювання цієї сфери. До таких принципів належать: законність, обов'язковість виконання судових рішень, оперативність, ефективність, пропорційність заходів примусу, а також недопущення зловживань з боку органів примусового виконання. Визначення та чітке закріплення цих принципів є необхідною умовою формування ефективного інституційного середовища, яке здатне не лише забезпечити результативне виконання рішень судів, а й запобігати порушенням прав боржників і стягувачів.

У підсумку, теоретико-правові засади інституційного забезпечення виконання судових рішень в Україні мають комплексний характер і базуються на поєднанні нормативно-правової бази, функціональної інституційної структури та управлінських підходів, які разом формують передумови для реалізації ефективної державної політики у цій сфері.

Становлення та розвиток системи примусового виконання судових рішень в Україні проходили складний еволюційний шлях, що відображав трансформаційні процеси, пов'язані з переходом від радянської адміністративно-командної моделі до демократичної правової держави. У перші роки незалежності України функції з виконання судових рішень залишалися у віданні Міністерства юстиції, однак діяльність виконавчої служби мала фрагментарний і малоефективний характер. Відсутність чітко визначеної організаційної структури, нормативно-правових засад, матеріально-технічного забезпечення та кадрової підготовки призводила до хронічного невиконання судових рішень і зростання суспільної недовіри до інституту правосуддя.

Першим суттєвим кроком на шляху до реформування стало створення у

1999 році Державної виконавчої служби України як окремого структурного підрозділу в системі Міністерства юстиції, що стало юридичною основою для розбудови спеціалізованого органу, відповідального за примусове виконання судових актів. Проте діяльність цієї структури залишалася централізованою, зарегульованою і слабо адаптованою до нових викликів.

Новий етап реформ розпочався у 2016 році, коли було прийнято низку нормативно-правових актів, що заклали підґрунтя для трансформації системи примусового виконання рішень відповідно до європейських стандартів. Зокрема, було запроваджено інститут приватних виконавців, що став однією з ключових інновацій реформи. Ідея полягала у створенні конкурентного середовища між державними та приватними виконавцями, що мало б підвищити ефективність роботи та зменшити навантаження на бюджетну систему [3].

Як зазначає Миронюк Р.В., реформування здійснювалося в кілька етапів: на першому – відбулася кодифікація законодавства, ухвалення нової редакції Закону України «Про виконавче провадження» та Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень»; на другому – розпочалося впровадження електронних інструментів, таких як Автоматизована система виконавчого провадження, Єдиний реєстр боржників, електронні арешти рахунків [3].

Одним з ключових досягнень стало створення подвійної системи органів примусового виконання – державних та приватних виконавців. Хоча приватні виконавці наразі мають обмежене коло повноважень (не можуть виконувати рішення щодо майна державної або комунальної власності, справи щодо дітей, адміністративні провадження тощо), їхня діяльність продемонструвала вищу ефективність порівняно з державними виконавцями у приватно-правових спорах.

Однак організаційна реформа не була позбавлена проблем. Як вказують дослідники, процес впровадження інституту приватних виконавців супроводжувався нормативною невизначеністю, недостатнім інструктажем, упередженим ставленням

з боку державних органів, а також спротивом з боку політичних та економічних груп, які були зацікавлені у збереженні монополії держави на примусове виконання рішень. Крім того, рівень професійної підготовки виконавців, як державних, так і приватних, залишається нерівномірним, що знижує загальну результативність роботи системи.

Серед позитивних змін, запроваджених внаслідок реформи, можна відзначити збільшення кількості виконавчих дій, які здійснюються в електронному форматі, покращення доступу громадян до інформації про виконавчі провадження, а також зростання рівня стягнень у приватних справах. Водночас продовжують існувати серйозні виклики, зокрема недостатнє фінансування державної служби, неефективна мотиваційна система для державних виконавців, а також неповне охоплення цифровими інструментами всіх процедур.

Отже, історичний розвиток системи примусового виконання рішень в Україні демонструє поступовий, але суперечливий процес інституційної трансформації, який потребує подальшого удосконалення на засадах ефективного управління, правової визначеності, діджиталізації та міжвідомчої координації.

Незважаючи на проведені в Україні інституційні реформи у сфері примусового виконання судових рішень, дана система продовжує функціонувати з низькою результативністю, що свідчить про наявність глибоких структурних проблем. За даними Міністерства юстиції, щорічно близько 70% відкритих виконавчих проваджень залишаються безрезультатними, а загальна сума заборгованостей, що підлягають стягненню, обчислюється десятками мільярдів гривень. Це є прямим доказом неефективності інституційного механізму реалізації судових рішень і серйозним викликом для правової системи в цілому.

Однією з головних проблем є недостатня мотивація працівників державної виконавчої служби. Виконавці, як правило, мають низьку заробітну плату, обмежені ресурси для виконання своїх повноважень і постійно стикаються з надмірним навантаженням. У результаті знижується

якість виконання обов'язків, збільшується кількість помилок, а також зростає ризик корупційних проявів. Як вказують Ковбас І.В. та Крайній П.І., без наявності дієвої системи матеріального стимулювання та чітко окресленої відповідальності ефективність виконавчого провадження залишатиметься на критично низькому рівні [4].

Ще однією проблемою є фрагментарність законодавчого регулювання, що призводить до правової невизначеності у ключових моментах процесуального порядку. Наприклад, окремі норми, що регулюють доступ до інформації про боржників, процедури арешту майна чи обмеження виїзду за кордон, є неоднозначними, а іноді — суперечливими. Це створює можливості для зловживань, оскарження дій виконавців і подальшого затягування процедур. Система правового захисту учасників виконавчого провадження, хоча й існує, залишається мало-ефективною через складність доступу до судового оскарження дій виконавців, брак правової обізнаності та тривалі строки розгляду скарг.

Також важливо відзначити слабку міжвідомчу координацію. Виконавці часто стикаються з труднощами при взаємодії з банками, органами поліції, податковими службами та органами місцевого самоврядування. Як зазначає Сергієнко Н., без чітко врегульованих механізмів інформаційного обміну, протоколів спільних дій та відповідальності за бездіяльність взаємодія між органами залишається формальною та неефективною [8].

Окрему увагу слід приділити обмеженому функціоналу приватних виконавців. Незважаючи на те, що вони показують вищу ефективність виконання рішень у порівнянні з державними виконавцями, їхня юрисдикція суттєво обмежена, що не дозволяє повною мірою реалізувати потенціал цього інституту. У той же час приватні виконавці працюють у конкурентному середовищі, мають зацікавленість у результаті та кращу мотивацію, що свідчить про необхідність розширення їх повноважень за чітких умов контролю та відповідальності.

Публікація Студенникова С. підкреслює, що невиконання судових рішень

стало хронічною проблемою, яка створює репутаційні ризики для держави, погіршує інвестиційний клімат і сприяє поширенню правового нігілізму серед населення [5]. Коли громадяни та бізнес не бачать реального захисту своїх прав, вони дедалі менше звертаються до суду, що підриває фундаментальні основи правової держави.

Інформаційна та технічна відсталість також залишається одним із суттєвих викликів. Хоча запроваджено низку електронних сервісів, їхнє функціонування є обмеженим, а інтеграція між базами даних — неповною. Автоматизована система виконавчого провадження не забезпечує повноцінного контролю за діями виконавців і не дозволяє в реальному часі відслідковувати ефективність процесу.

У підсумку, сучасна система примусового виконання рішень в Україні стикається з комплексом глибоких інституційних, організаційних та правових проблем, подолання яких вимагає комплексного підходу, стратегічного планування, політичної волі та широкого залучення фахової спільноти. Без вирішення цих викликів неможливо забезпечити повноцінну реалізацію принципів правової держави, ефективне функціонування судової влади та захист законних інтересів громадян.

Підвищення ефективності інституційного забезпечення реалізації державної політики у сфері примусового виконання судових рішень в Україні потребує глибоких і системних змін, спрямованих на усунення виявлених проблем і викликів. Перспективи вдосконалення цієї системи мають ґрунтуватися на комплексному реформуванні як організаційних, так і правових механізмів її функціонування, впровадженні сучасних технологій, посиленні контролю та підзвітності, а також розвитку людського капіталу.

Насамперед, необхідною є подальша модернізація нормативно-правової бази. Чинне законодавство потребує систематизації, усунення суперечностей і заповнення прогалин, зокрема у сфері правового регулювання доступу виконавців до реєстрів, баз даних, банківської інформації та майнових реєстрів боржників. Доцільним є також запровадження спеціального процесуального кодексу з питань виконання

судових рішень або системної реформи чинного Закону України «Про виконавче провадження» з чітким визначенням процедур, строків, обов'язків і повноважень усіх учасників провадження.

Другим важливим напрямом є розширення повноважень приватних виконавців, які вже продемонстрували високу ефективність, особливо в цивільних та господарських справах. Надання їм права виконувати адміністративні рішення, справи, пов'язані з майном держави або органів місцевого самоврядування, має супроводжуватися посиленням контролю за їх діяльністю, зокрема через створення незалежної наглядової інституції, введення прозорої системи моніторингу результатів роботи та механізмів громадського контролю.

Важливу роль у вдосконаленні інституційної системи має відігравати діджиталізація всіх процесів виконавчого провадження. Розвиток електронних сервісів, таких як автоматизоване накладення арештів, онлайн-доступ до проваджень, інтеграція з реєстрами (зокрема Державним реєстром речових прав, реєстром податкових боргів, банківськими системами), дозволить зменшити людський фактор, прискорити виконання процедур і підвищити прозорість. При цьому слід створити Єдиний інформаційний портал примусового виконання рішень з персональним кабінетом стягувача та боржника, який надаватиме актуальну інформацію щодо статусу справи.

Також перспективним є впровадження системи оцінювання ефективності виконавців (KPI), що включатиме кількісні та якісні показники: відсоток виконаних проваджень, строки реалізації заходів, кількість скарг, рівень задоволеності стягувачів. Результати цього моніторингу мають бути публічними та враховуватись при кар'єрному просуванні виконавців, преміюванні або притягненні до дисциплінарної відповідальності.

Удосконалення системи підготовки та підвищення кваліфікації виконавців є ще одним критично важливим напрямом. Необхідно розробити стандартизовані навчальні програми, запровадити обов'язкову сертифікацію, регулярні тренінги,

обмін практикою, а також професійні майданчики для комунікації державних і приватних виконавців, суддів, юристів, правоохоронців.

Також слід розвивати інституційні механізми міжвідомчої координації, зокрема шляхом створення міжгалузевих координаційних рад на рівні областей та центрального уряду. Такі ради можуть включати представників виконавчих органів, судової влади, місцевого самоврядування, правоохоронних органів та інституцій громадянського суспільства. Їх завданням буде вирішення конфліктних ситуацій, вироблення спільних рішень, обмін інформацією та узгодження дій.

Необхідно також забезпечити достатнє фінансування та матеріально-технічне забезпечення органів державної виконавчої служби, зокрема для підключення до електронних баз, оснащення мобільними засобами зв'язку, транспортом, доступом до цифрових інструментів. Без цього навіть найкращі управлінські рішення залишаться декларативними.

У довгостроковій перспективі, реалізація зазначених заходів дозволить створити цілісну, ефективну та підзвітну систему примусового виконання судових рішень, яка відповідатиме принципам правової держави, сприятиме підвищенню рівня правосвідомості населення, зміцненню довіри до судової та виконавчої влади, а також формуванню сприятливого середовища для інвестування та ведення підприємницької діяльності.

Висновки. Результати проведеного дослідження свідчать про те, що інституційне забезпечення реалізації державної політики у сфері примусового виконання судових рішень в Україні потребує глибокого системного оновлення. Незважаючи на проголошені реформаторські кроки, зокрема впровадження інституту приватних виконавців та діджиталізацію окремих процесів, система загалом залишається малоефективною, фрагментованою та нездатною забезпечити належне виконання судових рішень у повному обсязі.

Аналіз показав, що чинна модель інституційного забезпечення стикається з численними проблемами: низька результативність державної виконавчої служби,

недостатня мотивація персоналу, слабка координація між органами влади, недовіра до судової системи і виконавчої влади посилюється на тлі масових випадків невиконання рішень, що створює ризики для правової стабільності та інвестиційної привабливості країни.

Разом з тим, у статті було визначено низку стратегічних напрямів удосконалення інституційної системи. Серед них — реформування законодавства, розширення повноважень приватних виконавців, поглиблення цифровізації процесів, впровадження систем оцінювання ефективності (KPI), покращення професійної підготовки кадрів, а також налагодження міжвідомчої взаємодії через створення координаційних структур. Важливо розуміти, що реформування цієї сфери має бути не фрагментарним, а комплексним, з урахуванням не лише правових, але й організаційних, економічних та соціальних факторів. Водночас ключовим елементом успіху є політична воля держави на всіх рівнях – від центральної влади до органів місцевого самоврядування – створити дійсно дієвий механізм реалізації судових рішень.

Таким чином, вдосконалення інституційного забезпечення примусового виконання судових рішень має стати одним із пріоритетів державної політики у сфері правосуддя, що забезпечить не лише ефективність судового захисту прав громадян, а й зміцнить основи правової держави та демократії в Україні.

Список використаної літератури:

1. Калінін Р.С. Про місце виконавчого провадження у системі права України. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. 2014. № 9-1. С. 73-76.
2. Рудніцька Р.М., Сидорчук О.Г. Сутність та зміст механізмів державного управління та принципів їх функціонування. Публічне управління: теорія та практика. 2014. Вип. 4. С. 50-60.
3. Миронюк Р.В. Етапи реформування системи органів виконання рішень суду та органів публічної адміністрації та його результати. Правова позиція. 2022. № 4 (37). С. 55-59.
4. Ковбас І.В., Крайній П.І. Примусові заходи забезпечення виконання рішень у виконавчому провадженні: проблеми та перспективи. Право і суспільство. 2020. № 2, частина 2. С. 157-163.
5. Студенников С. Україна в боргах: чому невиконання судових рішень залишається системною проблемою. Судово-юридична газета. URL: <https://sud.ua/ru/news/publication/134362-ukrayina-v-borgakh-chomunevikonannya-sudovikh-rishen-zalishayetsya-sistemnoyuproblemoyu>
6. Кравчук О. Ю. Політична безпека Української держави як чинник демократичного розвитку суспільства: монографія. Миколаїв: видавець Торубара В.В., 2021. 198 с.
7. Крупнова Л.В. Система виконавчого провадження в Україні: Теоретико-правові та праксеологічні аспекти: дис. д-ра юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2018. 455 с.
8. Сергієнко Н. Взаємодія виконавця та працівників поліції у процесі виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб). Підприємництво, господарство і право. 2017. Вип. 2. С. 55-61.

Sokol M. Yu. Institutional support for the implementation of state policy in the field of forced enforcement of court decisions in Ukraine

The proposed article conducts a comprehensive study of the institutional support for the implementation of state policy in the field of compulsory enforcement of court decisions in Ukraine. The author analyzes the main structural elements of the system of enforcement of court decisions, its legal foundations, organizational mechanisms, as well as the interaction between the entities involved in this process. Particular attention is paid to the stages of reforming the state enforcement service bodies, introduced innovations, such as the digitalization of enforcement proceedings and the creation of the Unified Register of Debtors. Key problems that hinder the effectiveness of the system are outlined: low level of enforcement of court decisions, insufficient professional training of enforcement officers, limited access to information about debtors, weak coordination between institutions, as well as low motivation of employees of the state enforcement service. Examples of positive practice of interagency interaction are analyzed, in particular, cooperation of enforcement officers with the police, banking institutions and other authorities. The need to strengthen the institutional capacity of enforcement agencies is substantiated by improving legislation,

introducing a system of key performance indicators (KPIs), developing digital services, and creating interdepartmental coordination mechanisms. The article provides specific proposals for improving state policy in this area, aimed at increasing the level of law enforcement, ensuring the principle of the inevitability of the execution of judicial acts, and strengthening citizens' trust in the judiciary and executive authorities. The impact of political and social factors on the effectiveness of the implementation of state policy in the field of enforcement of judicial decisions is considered. The emphasis is on the relationship between the stability of the political system, the level of trust in government agencies, and the ability of the state to guarantee the execution of judicial acts. It is determined that insufficient political will, instability of the legislative field, and weak institutional culture are obstacles to the formation of an effective and responsible system of enforcement of decisions.

Key words: *enforcement proceedings, enforcement of decisions, institutional support, state policy, court decisions, state enforcement service, legal system, interagency interaction, digitalization, reform.*